

valamelyik közeli csatornára. Próbáltam kideríteni tőle, hogy mégis mi izgalmas van a horgászatban. Tamás esetében a „misztikusság” szó jelenti a választ, azaz az információ hiánya, hogy éppen mi történik a víz alatt. Gödöllői lakosként az esetek 98 százalékában a Dunára jár le, eddig főleg Budafokra, Csepelre és Esztergomra, de mivel a mostani verseny nyílt nevezésű volt, ezért úgy döntött, kipróbálja ezt az „új” szakaszt is. Általában heti egyszer pecázik, és a legtöbb sporttársához hasonlóan március közepétől november végéig tart számára a szezon, hiszen a halak 8 C°-os felszíni vízhőmérséklet alatt elvonulnak mélyebb vizekre.

Mint fentebb már említettem: a magyar horgász-sportot igen magasan jegyzi a világon, az évente megrendezésre kerülő világbajnokságon és Európa-bajnokságon nemzeti válogatottunk általában az első ötben szokott végezni, de az egyesületek számára kiírt nemzetközi versenyeken is rendszeresen jó helyezést érnek el a magyar klubok. Idén például június végén huszonnyolc ország legjobb klubcsapatának részvételével a szegedi Maty-éren tartották meg a 28. Klubcsapat Világbajnokságot, ahol az ötödik helyen végzett a magyar klubcsapat. Ezután, július végén rekordszámú, harminc nemzet nevezésével a szlovéniai Radecében rendezték meg a 24. Európa-bajnokságot, amin ezüstérmes lett a magyar válogatott. Fokozatosan növekszik a Magyar Országos Horgász Szövetség (MOHOSZ) taglétszáma – jelenleg négyszázezer fő, és az igazolt versenyzők is kétezeren vannak, így egyre nagyobb az érdeklődés az országos versenyek iránt. Ezeken lehet ranglistapontokat gyűjteni, és a ranglistahelyek alapján lehet a válogatottba bekerülni (van külön úszós és feeder ranglista, illetve válogatott).

Pozsonyi Csaba, akit a verseny felső részén találtam meg, például világbajnokságon is ért már el jó szektoreredményt folyóvízi versenyen. A nagy többséghez hasonlóan ő is orsós bottal kezdte, nagybátyja hatására. Mivel Szigetcsépen volt a család nyaralója, ezért a kezdeti helyszín adta magát. A versenyzéshez azoktól a horgászversenyekről készült VHS kazettáktól jött meg a kedve, amiket gyerekként szerzett be és nézett meg, mert szeretett volna a filmekben látottakhoz hasonlóan sok halat fogni. Mint minden alkalommal, most is dolgozott benne az adrenalin, folyamatosan figyelte

a mellette levőket, és próbált rájönni annak okára, hogy a nagy hal miért a másik horgára akad, miért nem az övére, vagy esetleg pont fordítva. Csaba egyébként a Ráckevei Dunaági Horgász Szövetség versenyzője, és úgy került a „vérkeringésbe”, hogy ifistaként a klub színeiben szép eredményeket ért el korosztályos versenyeken.

Tőle nem messze horgászott Zsíros András és Jónás György, akik egy héttel korábban aranyérmesek lettek csapatban a muraszentmártoni, 65 éven felülieknek kiírt 11. Veterán Horgász Világbajnokságon. A VB-t 129 kg-os összeteljesítménnyel nyerték, amiből Zsíros úr – 3–4 m-es spiccbotot használva – 2 kg apróhallal (sneci) és 11,5 kg kárással vette ki a részét. Hatvan éve horgászik, az 1970-es években Szabolcsból költözött fel Budapestre, azóta főként a fővárosban és környékén aktív. Veterán kategóriában ötszörös országos egyéni és négyszeres csapatbajnok. Jónás úr a nevelőapján keresztül szerette meg a horgászatot a váci Duna-parton. Nagyjából húsz évig volt felnőtt válogatott kerettag, tizenhárom vb-n vett részt (felnőtt, pisztráng, klub), és három évig szövetségi kapitánykodott gyermek, illetve ifjúsági korosztályban. Felesége szintén versenyzett, lánya pedig ma is aktív (magyar bajnok), a család horgászboltot üzemeltet Vácon. Állítása szerint már több háznyi pénzüket beleölték a horgászatba. Egyiküknek sem akadt a horgára ezen a vasárnapon túl sok méretes hal, amire sztoikus nyugalommal azt mondták, van ilyen.

A Kék Dunai Horgász Egyesület I. Folyóvízi Úszós Kupáját végül öt óra kemény küzdelem után Kovács Gergő nyerte 10,65 kg-mal. Molnár László 7,5 kg-os fogása volt még kiemelkedő a szektorában, míg a többiek 1–3 kg körüli súlyokat fogtak. A verseny első hat helyezettje kapott serleget, viszont mindenki részesülhetett a díjátadó utáni közös ebédből, ami szigorúan nem halból készült. Aki esetleg lemaradt volna az eseményről, annak sincs oka bánkódni, mert szeptember–október folyamán rendezik meg a 2017-es versenyek második „felvonását” II. FŐHESZ-COLMIC Dunai Úszós Kupa és II. FŐHESZ-Haldorádó Dunai Feeder Kupa néven. Érdeklődésből és halakból nagy valószínűséggel ezeken sem lesz hiány.

RORBACHER ISTVÁN

HUJ, HUJ, HAJRÁ!

AZ ASR GÁZGYÁR UTÁNPÓTLÁS FOCICSAPATAI A III. SZÉKELY-MAGYAR UTÁNPÓTLÁS LABDARÚGÓ TORNÁN

Az idén harmadik alkalommal megrendezett csíkszeredai eseményen az óbudai klub két csapattal képviseltette magát, akik önmagukat jócskán felülmúlva szerepeltek, és testközelből tapasztalhatták meg a helyiek magyarságtudatának fel-emelő megnyilvánulásait.

FOTÓ: HOCHSTEIN ANDRÁS

FOTÓ: HOCHSTEIN ANDRÁS

Az ASR Gázgyár aquincumi füves pályáján évek óta komoly nevelőmunka folyik. Ez nem csoda, hiszen a szakosztályvezetés eltökélt célja, hogy a kerületben és környékén élő minden focizni szerető gyermeknek megadja a lehetőséget a sportág kipróbálására, folyamatos, versenyszerű űzésére. Közülük a legjobbak persze idővel a klub felnőtt gárdájába is bekerülhetnek, de az a legfontosabb, hogy mindenkiből egészséges felnőtt váljék. A pályát és a sporttelepet az elmúlt években folyamatosan fejlesztették, aminek köszönhetően kulturált, barátságos környezetben gyakorolhatnak az ifjú labdarúgók. Jövőre – ha minden jól megy – már az összes korcsoportban, U7-től U19-ig indítanak csapatot. Az, hogy különösen a legkisebbek között mennyi tehetség bújjik meg, jól szemlélteti az az együttműködési megállapodás,

amit az egyesület idén nyáron kötött a III. kerületi TVE-vel. Ennek keretében ugyanis azok az utánpótlás játékosok, akik kiemelkednek a korosztályukból, megkaphatják az esélyt arra, hogy a nagyobb edzésszámmal működő, egy szinttel feljebb versenyző óbudai testvércsapatba igazoljanak, és akár profi labdarúgókká váljanak. Az U13-as és az alatti évfolyamok a Bozsik Program tornarendszerében szerepelnek, ami azt jelenti, hogy az őszi és tavaszi idényben havonta egyszer-kétszer kispályás tornán vesznek részt, ahol általában környékbeli egyesületek hasonló korú gárdáival mérkőzhetnek meg. Önálló bajnokság hétvégi fordulókkal még nincsen, ezért a csapatok igyekeznek az említett tornákon kívül barátságos találkozókat lekötni, és keresik az egyéb versenyzési lehetőségeket is.

Egy ilyen, nem kis lehetőség volt a III. kerületi TVE számára, amikor tavaly meghívást kapott a II. Székely–Magyar Utánpótlás Labdarúgó Tornára Erdélybe, ahol a 2003/2004-es korosztályban 10/11., a 2005/2006-osban pedig 7/11. helyen végzett. A júniusban megrendezésre kerülő ötnapos torna szervezői idén is szívesen látták volna őket, azonban ezúttal nem tudtak részt venni rajta. Így került képbe a gázgyári csapat, amelynek vezetőségét márciusban értesítettek a „beugrás” lehetőségéről. A szakvezetés ugyan rögtön rábólintott, de a túrán való részvételhez még elő kellett teremteni a szükséges anyagi fedezetet. Szerencsére Óbuda-Békásmegyer Önkormányzata felkarolta az ügyet, és kétmillió forintos támogatásának köszönhetően biztosítottá vált az utazás. A hiányzó összeget a gyerekek szülei adták össze. Maguk a főszereplők, a játékosok csak májusban értesültek a részvételről, amikor már tényként lehetett beszélni az indulásukról. Innentől ádáz küzdelem folyt az utazó keretbe való bekerülésért, hiszen csak 13–13 főt lehetett nevezni. A versengés, illetve a cél elérése érdekében történő pozitív mentalitásbeli változások a 2005/2006-os korosztály két fiatal edzőjét, Ivancsó Dávidot és Balogh Pétert („civilben” az ASR Gázgyár felnőtt csapatának játékosai), továbbá a 2007/2008-as garnitúra sokat látott mesterét, Ferenczy Györgyöt és a tornára segítójéül választott Tóth Richárdot (szintén a felnőtt csapat játékosa) is meglepték. Érezték tanítványaikon, hogy meg akarják mutatni, mire képesek, és szeretnék a tőlük telhető legjobb eredményt elérni.

A III. Székely–Magyar Utánpótlás Labdarúgó Tornán két korosztályban hat-hat anyaországi és hat-hat székelyföldi gyermekcsapat versengett egymással. A főszervező Tusnádfürdő, Csepel és Pestszentlőrinc-Pestszentimre Önkormányzata, társszervezője Magyarország Csíkszeredai Főkonzulátusa, fővédnöke Kövér László, a Magyar Országgyűlés elnöke, házigazdája pedig az FK Csíkszereda volt. A 24 csapat öt napon át közel száz mérkőzést vívott. A nyitó- és záróünnepséget a Csíkszeredán született, és 2013-ban a Himalájában elhunyt Erőss Zsolt hegymászóról elnevezett Erőss Zsolt Arénában tartották.

A résztvevő csapatok ezúttal a következők voltak: Anyaország – óbudai ASR Gázgyár, Csepel

Utánpótlás Sportegyesület, 1908 Szentlőrinci Atlétikai Club, UTE Labdarúgó Akadémia, Videoton FCF Baráti Kör Egyesület, Kisvárdai Labdarúgó Akadémia, Székelyföld – FK Csíkszereda, FC Székelyudvarhely, Marosvásárhelyi MSE 08, Sepsiszentgyörgyi Seps OSK, Kézdivásárhelyi SE, Gyergyószentmiklósi Jövő FC.

A mezőny korosztályonként két hatos csoportban kezdte a tornát, amelyből az első két csapat jutott az aranyágra – ahonnan a végső győztes is kikerült –, a harmadik-negyedik az ezüstágon, az ötödik-hatodik a bronzágon folytathatta. A mérkőzések helyszínéül a Futball Klub Csíkszereda sporttelepe szolgált, ahol a füves centerpályán a nagyobbak, a műfüves edzőpályán a kisebbek számára zajlottak párhuzamosan a mérkőzések. A normál méretű játéktérrel kettéosztották, ezért egyszerre két meccset lehetett rendezni rajtuk. A találkozók – hat a hat ellen – kétszer húsz percig tartottak, mindennap 9–13 óra között.

Június 17-én, vasárnap kora reggel gördült ki az autóbussz az aquincumi pálya mellől, hogy a fedélzeten huszonhat gyerekekkel és öt stábtaggal nekivágjon a nagyjából 800 km-es útnak Tusnádfürdőig, ahol a Csíki Határ Fogadóban egyedül ők laktak. A buszt saját gépkocsikkal közel húsz szülő kísérte, akik a csemetéiktől körülbelül egy kilométerre találtak szállást egy vendégházban. Útközben megálltak pihenni Nagyszebenben, ahol éppen belecsöppentek egy helyi karneválba. A másnap reggeli megnyitón a Magyarországról érkezett csapatokat külön köszöntötték, és kiemelték, hogy ők ezen a tornán nem vendégek, hanem hazatértek, amivel sokaknak gombóc került a torkába. Ezt követően a 2007/2008-as gázgyári csapat rögtön, majd a 2005/2006-os is hamarosan pályára lépett a Kisvárdai Labdarúgó Akadémia ellen. Előbbiek vereséggel, utóbbiak 5:1-es győzelemmel indították a megmérettetést. Az idősebbek délután ugyan 2:4-re kikaptak Székelyudvarhelytől, azonban másnap 2:1-re legyőzték a papíron sokkal erősebb Csepelt, így a harmadik napra is versenyben maradtak az aranyáért. Az esély ugyan ellillanni látszott, amikor a szerdai (negyedik) meccsükön 0:4-re alulmaradtak a Gyergyószentmiklósi Jövő FC-vel szemben, ám a délutáni záró csoporttalálkozójukon egy fordulatot, jó színvonalú összecsapáson, fergeteges szülői szurkolástól támogatva 3:2-re diadalmaskodtak Sepsiszentgyörgy

fölött. Az ezzel párhuzamosan futó másik mérkőzésen azonban nem alakultak jól a dolgok, mert végül három kilencpontos csapat lett, amelyek között az egymás elleni eredmények és a gólkülönbség döntött. Ebben pedig – ha csak egy hajszálnyival is, de – az ASR Gázgyár csapata bizonyult gyengébbnek, és került az ezüstágra.

Annak ellenére, hogy az ezüstágon megvívott további három párharcot elveszítették, Ivancsó Dávid vezetőedző maximálisan elégedett játékosai teljesítményével. A megközelítőleg egy éve tartó közös munka és három hónap felkészülés után azt a célt tűzte ki tanítványai elé, hogy ne legyenek pofozógépek, amit tudnak, azt adják ki magukból. Ezt maximálisan sikerült elérniük. Amíg erővel bírták, addig tizenötből kilenc pontot gyűjtöttek, de mivel a mezőnyből övék volt a legkisebb klub, a hajrára elfogytak. A végül megszerzett nyolcadik helyet előre aláírták volna. Ez az eredmény azóta is „doppingként” hat a további munkavégzésre a játékosok és az edzők részéről. Dávid alapvető fontosságúnak tartja, hogy a gyerekeket partnerként kezelje, ám cserébe már a

lelegejétől megköveteli tőlük az edzésre járást és a fegyelmet. Utóbbival Erdélyben semmi gond nem volt, a csapatszellem és a klubidentitás elmélyülése szintén folyamatban van. Mindezeket látva egyre nagyobb a bizalom a szülők részéről is, akik nagyon sokat segítenek a csapatnak azzal, hogy edzésről-edzésre hozzák-viszik gyermekeiket a minél nagyobb létszámmal folyó, minél hatékonyabb munka elvégzése érdekében. A 2007/2008-as, fiatalabb korosztálynak nem adatott ennyi sikerélmény, mert egy Csepel elleni győzelemmel utolsóként zárták a tornát. Edzőjük, Ferenczy Gyuri bácsi ennek ellenére ugyancsak büszke csapatára, hiszen legügyesebb játékosai közül többen hiányoztak, vagy nem teljesen egészségesen játszottak. Továbbá a többi csapathoz képest jóval kevesebb 2007-es születésűvel álltak ki, ami a gyerekek közötti magasságkülönbségben is meglátszott. Az ellenfelek szakvezetőinek dicsérő szavai megerősítették azt az érzésüket, hogy jó úton járnak a nevelőmunkában.

Mivel mindennap kora délután befejeződtek a mérkőzések, bőven maradt idő szabadidős, csapatépítő

FOTÓ: IVANCSÓ DÁVID

jellegű programokra, melynek részeként ellátogattak a parajdi sóbányába és a Szent Anna-tóhoz, ahol a távolban medvét is láttak. A néhai Hegedüs Ernő repülő alezredes, Puma pilóta által létrehozott baráti társasághoz kapcsolódóan a gyermekek azzal köszönték meg az erdélyiek vendégszeretetét, hogy otthonról összegyűjtött játékokat, könyveket vittek ajándékba a Hargita megyei, magyarlakta Patakfalva kisiskolásainak. A faluban nagy szeretettel és sok fánkkal várták őket, Fülöp Hajnal tanítónő tartott egy rövid tájékoztatót a helyi, összevontan működő 1–4. osztályos iskola életéről, majd a gázgyári gyermekek átadták ajándékaikat. Az eseményen jelen volt Kőrösi Viktor Dávid, Csíkszereda konzulja is. Ezt követően kirándulás következett: traktorok utánfutóin utazva a környező dombokra vontatták fel őket, ahonnan nagyszerű kilátás nyílt a környékre. Itt újra megtapasztalhatták, hogy a helyieknek milyen fontos a magyarságtudat, az anyországból érkezett vendégek szívélyes fogadása. Minden tiszteletet megérdemelnek azért, ahogyan nap-nap után megküzdnek magyarságukért. Felejthetetlen nap volt ez mindenki számára.

A szülőket is mélyen megérintette az a szeretet, amelyben részesültek. Számukra külön programot jelentett a csíkszentsimoni Csiki Sör Manufaktúra meglátogatása, valamint a negyedik nap délutánján a szurkolók közötti barátságos mérkőzések a tusnádfürdői focipályán. Rajtuk tényleg semmi nem múlt, hiszen kürttel, dobbal, dudával, zászlókkal „felfegyverkezve”, egyszerűsbe öltözve szurkolták végig gyermekeik mérkőzéseit. Jutalmuk nem is maradt el, mert a Videoton szimpatizánsait megelőzve, övék lett a meghirdetett, „Legeredetibb Szurkolói Csapat” különdíja.

Erőss Gábor és neje, Kriszta tizenkét éves Gergő fiukat kísérték el a túrára, aki négy éve focizik az ASR Gázgyár csapatában. Békásmegyeren laknak, és a Kiserdei Általános Iskola faliújságján látták meg a klub toborzóplakátját. Gergőnek cukorbetegsége miatt nagyon fontos a mozgás. Édesanyja korábban nem szerette a focit, de most már a csapat egyik legnagyobb szurkolója. Nagy Tamásnak két fia is focizik a csapatban: Zsombor a mezőnyben, Botond a kapuban jeleskedik. Kötődése a klubhoz nem véletlen, hiszen a pálya melletti gázgyári munkáskolónián született, sokáig itt élt, ifjúsági játékosként pedig pár évet játszott

FOTÓ: HOCHSTEIN ANDRÁS

az együttesben, még a nyolcvanas években. Büszke rá, hogy mindkét fia bekerült az utazó keretbe, sőt, az edzők szerint Botond csapata legjobbjá volt. Botond mellett a 2005/2006-os korosztály másik két tehetsége a tizenkét éves Kovács Bálint és Lajcsik Benedek, akik hozzá hasonlóan az óvodából kerültek az egyesületbe hét évvel ezelőtt, baráti ráhatásra. Bálint középpályást játszik, szeretne profi labdarúgó lenni, míg Benedek védő, és azt mondja, hogy majd az idő eldönti, érdemes-e a futballal mint komoly jövőképpel foglalkoznia. A gázgyári fiatalok hatalmas kalandként élték meg a III. Székely–Magyar Utánpótlás Labdarúgó Tornát: hittek magukban, és felszabadult játékkal sikerült jó eredményt elérniük. A játékosok, edzők egyaránt bíznak benne, hogy jövőre újra meghívást kapnak az eseményre, mert mindannyian rengeteg tapasztalattal és életre szóló élményekkel gazdagodtak a szűk egy hét során.

RORBACHER ISTVÁN